

«υγρό δάσος»

Επιθετική ή ερωτική; Διαφωνεί και με τα δύο. «Η δουλειά μου λέει... ΕΙ-ΝΑΙ». Είναι η Λήδα Παπακωνσταντίνου, ζωγράφος και γλύπτρια, γεννημένη στη Θεσσαλία μεγαλωμένη στη Σαλαμίνα, δίπλα στη θάλασσα, με την ελληνική αρχιτεκτονική, τους Rolling Stones, την οικογένεια, την εκκλησία, τον Σωκράτη, τον Πλάτωνα, το ποδόσφαιρο.

«Υγρό δάσος» ονόμασε την τελευταία της δουλειά, που εκτίθεται στην αίθουσα τέχνης «Ιλένα Τούντα» μέχρι τις 18 Ιανουαρίου. Αναμνήσεις παλιών σχημάτων και εργαλείων που κανείς δεν γνωρίζει πλέον τη χρήση τους. Πίσσα, αλουμίνιο και ξύλο, αντικατέστησαν παλιότερα υλικά όπως τοιμήντο, μέταλλο, νερό, ψωμί, μήλα, παλιά παπούτσια, γυναικεία κορμιά. «Έλκομαι από υλικά που έχουν ιστορία. Όχι ιστορία τέχνης, αλλά ιστορία χρήσης. Εγώ διαλέγω το υλικό, και εκείνο με οδηγεί. Έχει κάποιες απαιτήσεις που προσπαθώ να ανακαλύψω. Και να τις υπερβώ... Η πίσσα και το αλουμίνιο δίνει την αίσθηση του υγρού, ενώ παράλληλα είναι σκληρή και ντούρα. Η αντίθεση με έλκει. Με ενδιαφέρει. Και ο χρόνος και η διάρκεια με ενδιαφέρει. Η πίσσα ζει. Τα μήλα και τα λουλούδια όχι».

Πέρασε αρκετά χρόνια στον χώρο της περφόρμανς και της κατασκευής. Είδη που εγκατέλειψε πρόσφατα. «Στην περφόρμανς υπάρχει ένα βασικό κλειδί. Η σχέση δρώμενου-θεατή. Καλείται ή προκαλείται ο θεατής να μετάσχει πάσχοντας. Μετά από 25 χρόνια κατάλαβα ότι περισσότερο από όλους έπασχα εγώ. Δεν χρειαζόμουν να μάθω άλλο αυτή τη σχέση».

ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΔΙΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΥ
Φωτ.: ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΑΛΦΑΜΑΝΩΛΗΣ

